HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

קבעה לה ופסק לדילוג. ומסורה ליוסי י"ח למדם רציעי וליוסי י"ט בחדש ממיכי וכן לעולם: **עד שפשלש בדילוג.** ויוסי ט"ו אינו מן המנין שהוא מתלא לריש"ת ואין שם דילוג: **היפה למודה.** ופסק קבוע לט"ו ושינתה לי"ו זה וזה מסורין כלומר כשיגיע ט"ו וי"ו עוד תפסוק מחזרה ושינתה בשניה [לשבעה עשר] הותר ט"ו מכאן ואילך שלא קבעתו אלא פעם אחת הלכך בפעם אחת הוא נעקר: **הופרו זונן.** ט"ו שהרי עקרתו שלשה פעמים וט"ו וי"ז בחדש זימנין מיעקר ואפילו י"ח הפך לא יפסוק אלא י"ט כדקתני משמונה עשר ואילך שהרי שילשה בדילוג וקבעה לה ופסק לדילוג: **פיוסף דרש.** להם קתני שינתה לשבעה עשר נפסוק ט"ו וי"ו ולא קתני מי"ז ואילך ומע"ג דלילוגה ב' זימני אלמא לריש קמייתא לאו מנינא הוא: **למודה שאני.** כיון דוסתה קבוע לט"ו שניהן לריש של ט"ו עם לילות שעברו עליה שהרי בזמנה רחמה והיכי הוה מלינן למימניה עם הני דלילוג וכי תימנ' אלא היכא דרחמי ט"ו שהיתה תחלת לריתה או אלא היה לה וסת קודם לכן או שהיה לה וסת ליום עשרים: **ודקארי לה מאי קארי לה.** הא ודאי היכי מצי לפקשויי מלמודה: קס"ד ה"מ לכשאינה למודה בעינן תלתא זימני דילוג והאי דנקט למודה לאו משום ד) עקירת וסת דילוג למידק למודה הוא דבעי שתשלש בדילוג אלא משום עקירת וסת דאמן דקתני מזרח ושינתה לי"ז הותר ט"ז ונפסוק ט"ו וי"ז ומע"ג דעקרתיה לט"ו זימני דסד"ש כיון דלמודה הותר בכולו ואין למימניה עם הני דלילוג וכי תימנ' אלא היכא דרחמי ט"ו שהיתה תחלת לריתה או אלא היה לה וסת ליום עשרים: **קמ"ל.** לעין וסת קבוע נעקר בפחות משלש פעמים: **סיגפה.** מיום כ"ג ליום כ"ד: **לא קבעה לה וסת.** שאין דילוג זה דומה לרשאון דרשאון יום אחד וזה שני ימים כאחד. קתני מיהא קבעה לה וסת גב' לילות ורשאונה בכלל: **ושינתה ליום כ"ח.** לריכא דלא תלית ג' דילוגי: **דיקא נמי מדשנקינן ליום עשרים.** להוה ליה למיתני רחמה ביום עשרים בחדש זה ויום עשרים ואחד בחדש זה ויום עשרים ושנים בחדש זה ויום עשרים ושלשה בחדש זה וקבעה לה וסת סירגה ליום עשרים וארבעה לא קבעה לה וסת תיובתא דשמואל אמר לך שמואל הכא במאי עסקינן כגון דרגילה למחזי ביום עשרים ושינתה ליום עשרים ואחד דיקא נמי דשבקינן ליום עשרים ונקט ליום עשרים ואחד ש"מ: שאין האשה קובעת לה וסת עד שתקבענה וכו': א"ר פפא ה)לא אמרן אלא למקבעה אבל למיחש לה בחדא זימנא חיישא מאי קמ"ל תנינא היתה למודה להיות רואה יום חמשה עשר ושינתה ליום עשרים זה וזה אסורין אי מהתם ה"א ה"מ היכא דקיימא בתוך ימי נדתה אבל היכא דלא קיימא בתוך ימי נדתה אימא לא קמ"ל: ואינה מטהרת מן הוסת וכו': א"ר פפא ו)לא אמרן אלא דקבעתיה תלתא זימני דצריכי תלתא זימני למעקריה אבל תרי זימני בחדא זימנא מיעקר מאי קמ"ל תנינא אין האשה קובעת לה וסת עד שתקבענה שלש פעמים מהו דתימא חדא לחד תרי לתרתי ותלתא לתלתא קא משמע לן תניא כותיה דרב פפא ז)היתה למודה להיות רואה יום עשרים ושינתה ליום שלשים זה וזה אסורין הגיע יום עשרים ולא ראתה מותרת לשמש עד יום שלשים וחוששת ליום שלשים הגיע יום שלשים וראתה הגיע יום עשרים ולא ראתה והגיע יום שלשים ולא ראתה והגיע יום עשרים וראתה הותר יום שלשים ונאסר

גמ' איתמר ז)ראתה יום חמשה עשר לחדש זה ויום ט"ז לחדש זה ויום שבעה עשר לחדש זה רב אמר קבעה לה וסת לדילוג ושמואל אמר ח)עד שתשלש בדילוג נימא רב ושמואל בפלוגתא דרבי ורשב"ג קמיפלגי דתניא ט)ניסת לראשון ומת לשני ומת לשלישי לא תנשא דברי רבי רשב"ג אומר לג' תנשא לד' לא תנשא לא דס"ע כרשב"ג והכא בהא קמיפלגי רב סבר חמשה עשר ממנינא ושמואל סבר כיון דלאו בדילוג חזיתיה לאו ממנינא הוא איתיביה י)היתה למודה להיות רואה יום ט"ו ושינתה ליום ששה עשר זה וזה אסורין שינתה ליום שבעה עשר הותר ששה עשר ונאסר חמשה עשר ושבעה עשר שינתה ליום שמונה עשר הותרו כולן ואין אסור אלא משמונה עשר ואילך קשיא לרב אמר לך רב למודה שאני כ)ודקארי לה מאי קארי לה למודה אצטריכא ליה מהו דתימא כיון דלמודה ועקרתיה בתרי זימני עקרה ליה קמ"ל מיתיבי ראתה יום עשרים ואחד בחדש זה יום עשרים ושנים בחדש זה יום עשרים ושלשה בחדש זה קבעה לה וסת סירגה ליום עשרים וארבעה לא קבעה לה וסת תיובתא דשמואל אמר לך שמואל הכא במאי עסקינן כגון דרגילה למחזי ביום עשרים ושינתה ליום עשרים ואחד דיקא נמי דשבקינן ליום עשרים ונקט ליום עשרים ואחד ש"מ: שאין האשה קובעת לה וסת עד שתקבענה וכו': א"ר פפא ה)לא אמרן אלא למקבעה אבל למיחש לה בחדא זימנא חיישא מאי קמ"ל תנינא היתה למודה להיות רואה יום חמשה עשר ושינתה ליום עשרים זה וזה אסורין אי מהתם ה"א ה"מ היכא דקיימא בתוך ימי נדתה אבל היכא דלא קיימא בתוך ימי נדתה אימא לא קמ"ל: ואינה מטהרת מן הוסת וכו': א"ר פפא ו)לא אמרן אלא דקבעתיה תלתא זימני דצריכי תלתא זימני למעקריה אבל תרי זימני בחדא זימנא מיעקר מאי קמ"ל תנינא אין האשה קובעת לה וסת עד שתקבענה שלש פעמים מהו דתימא חדא לחד תרי לתרתי ותלתא לתלתא קא משמע לן תניא כותיה דרב פפא ז)היתה למודה להיות רואה יום עשרים ושינתה ליום שלשים זה וזה אסורין הגיע יום עשרים ולא ראתה מותרת לשמש עד יום שלשים וחוששת ליום שלשים הגיע יום שלשים וראתה הגיע יום עשרים ולא ראתה והגיע יום שלשים ולא ראתה והגיע יום עשרים וראתה הותר יום שלשים ונאסר

איתמר ראתה ט"ו בחדש זה וט"ז בחדש זה. פי' לוקח נכי הלי גוונא מכל לתתה גב' מדשיס או גב' לתדם או בתחד לכ"ע אין לריך יותר כלתמר לעיל בסוף בנות כותים (לף לט:) לתוקי ריש ילתא ולריש ילתא כו' ואפילו שתחד מלא ותחד תסר ואין תימים שבין לתייה לרתייה שוין מ"מ קביעות תחדש גורם והיכא דבדשמונה אין לה שיעור בתדש שתהא השניה נרחלת דילוג מן המנין ובעינן שתשלש בדילוג כגון רחמה עכשיו ושניה בעשרים לה ושלישית בכ"ג לשניה ומשום הכי נקט ט"ו בחדש זה ולפיכוך זה קשה דבפרק שור שנגח ד' וה' ז' וט"ו פי' קבעה לה וסת ליום עשרים: **סירגה.** מיום כ"ג ליום כ"ד: **לא קבעה לה וסת.** שאין דילוג זה דומה לרשאון דרשאון יום אחד וזה שני ימים כאחד. קתני מיהא קבעה לה וסת גב' לילות ורשאונה בכלל: **ושינתה ליום כ"ח.** לריכא דלא תלית ג' דילוגי: **דיקא נמי מדשנקינן ליום עשרים.** להוה ליה למיתני רחמה ביום עשרים בחדש זה ויום עשרים ואחד בחדש זה ויום עשרים ושנים בחדש זה ויום עשרים ושלשה בחדש זה וקבעה לה וסת סירגה ליום עשרים וארבעה לא קבעה לה וסת תיובתא דשמואל אמר לך שמואל הכא במאי עסקינן כגון דרגילה למחזי ביום עשרים ושינתה ליום עשרים ואחד דיקא נמי דשבקינן ליום עשרים ונקט ליום עשרים ואחד ש"מ: שאין האשה קובעת לה וסת עד שתקבענה וכו': א"ר פפא ה)לא אמרן אלא למקבעה אבל למיחש לה בחדא זימנא חיישא מאי קמ"ל תנינא היתה למודה להיות רואה יום חמשה עשר ושינתה ליום עשרים זה וזה אסורין אי מהתם ה"א ה"מ היכא דקיימא בתוך ימי נדתה אבל היכא דלא קיימא בתוך ימי נדתה אימא לא קמ"ל: ואינה מטהרת מן הוסת וכו': א"ר פפא ו)לא אמרן אלא דקבעתיה תלתא זימני דצריכי תלתא זימני למעקריה אבל תרי זימני בחדא זימנא מיעקר מאי קמ"ל תנינא אין האשה קובעת לה וסת עד שתקבענה שלש פעמים מהו דתימא חדא לחד תרי לתרתי ותלתא לתלתא קא משמע לן תניא כותיה דרב פפא ז)היתה למודה להיות רואה יום עשרים ושינתה ליום שלשים זה וזה אסורין הגיע יום עשרים ולא ראתה מותרת לשמש עד יום שלשים וחוששת ליום שלשים הגיע יום שלשים וראתה הגיע יום עשרים ולא ראתה והגיע יום שלשים ולא ראתה והגיע יום עשרים וראתה הותר יום שלשים ונאסר

ואינה אסורה אלא מ"ח ואילך. ומ"ת ויפסוק נמי יום י"ח כי שינתה ל"ז שהרי דילוגה ב' ויהיה בכלל ופסק דילוג כמו ט"ו וי"ו ח) לחייהן בחדא זימנא ומומר הר"י לתין לתוק דילוג מסוק תדא זימנא: **מיחש בחדא זימנא חיישינן.** פירש"י לחייהן לתפסק וכן לריך לפרש מדלא פריש הש"ס בהדיא לטהרות ואין להזכיר בסוס קביעות וסת ג' פעמים לגבי תפסק להא בחדא זימנא חיישינן אלא אפילו בסוס שפשלש נקבעו אלא פעמים מוסתין לו עד שיעקר אלא פעמים:

הדרן עלך האשה

ב) [נ"ק נ:], ג) [יבמות סד: מופסקת שבת פט"ו ס"ה], ג) נס"ל: ו"ז, ד) נ"ל קביעות, ה) ל"ה עפ"י ס"ת ועיין רש"ל שבמרין, ו) [נס"ל: כמו ט"ו ו"ז],

גליון הש"ס

גמ' ודקארי לה מאי קארי לה. ע' ב"ב ג ע"ב מד"ה ודקמני:

מוסף רש"י

ראתה יום חמשה עשר כו'. ומתחילה היתה לימודה לימים מחלים (ב"ק לז:). **קבעה לה וסת לדילוג.** וכי תזיל בה לתייה שלישית ב"ז שהרי בתדש בה לתייה שלישית, היה שבתה ואינה מעכלת טיהרת תעת לעת, כלומר כל תשה שיש לה ומת היה שבתה (שם). עד **שתשלש בדילוג.** אין לה וסת קבוע עד שתבתה לתייה לביעית ב"ה, לתייה קמייתה לאו ממנינא, דלאו בדילוג תזיל (שם).

תום' הרא"ש

רב אמר קבעה לה וסת לדילוג. ודוקא שראייה ראשונה היתה בט"ו לתדש והשניה בט"ז בתדש והשלישי בי"ז בתדש דבכה"ג דוקא ס"ל לרב דראשונה ממנין הדילוג כיון דזמן ראותיה למנין ימות התדש אבל אם ראייה ראשונה היה בר"ח ושניה בט"ו לראיה זו ושלישית בי"ז לאותה ראייה מודה רב דלא קבעה לה וסת דראייה ראשונה אינה מן המנין. וכן מוכח בפ' שור שנגח ד' וה' דמדמי נגח ט"ו בתדש זה וט"ז בתדש זה וי"ז בתדש זה לפלוגתא דהכא אע"ג דהתם קאמר ראה שור ונגח [שור ולא נגח] שור נגח שור ולא נגח שור נגח נעשה מועד לסירוגין. אע"ג דהתם ליכא לא תדש ולא שבת. י"ל דהתם תלוי בווסת בראיית השוורים. ור"ח פירש דפלוגתא דהכא מירי כגון שראתה בדילוג ג' תדשים שניים ושלישיים כענין דילוג שראתה בג' תדשים ראשונים וקבעה לה וסת אליבא דרב מתדש תשיעי ואילך יום ט"ו לתדש עשירי ויום ט"ז לתדש י"א ויום י"ז לתדש י"ב וכן לעולם בכל ג' וג' תדשים. ולשמואל צריכה שתשלש בדילוג שתראה בתדש רביעי יום י"ח כי תדש הראשון אינו מן המנין ד) והג' תדשים שאתרי כן יום ט"ז ויום י"ז ויום י"ח וכן עוד בשלשה שאתרי כן. ותימה לפירושו דלמה לא סגי בג' תדשים לבד כדפרישית: זה וזה אסורין דבתדא זימנא תייש לה. ותימה כי שינתה ליום י"ז למה לא תהא אסורה יום י"ח בתדש שאתריו דהא דילוגה תדא זימנא וי"ל דלא תיישינן גבי דילוג בתדא זימנא: **תיובתא** דרב. נ"ל דהוה מצי לשנויי דהכא לא אירעי בקביעות ימי התדש אלא מט"ו לט"ו אלא דבלאו הכי משני ליה שפיר למודה שאני: **מהו דתימא** כיון דלמודה היא ועקרתיה תרי זימני כו'. לישנא דכיון קשה לי דה"ל למימר אע"ג דלמודה היא. ונ"ל לפרש מהו דתימא כיון דלמודה היא לראות מט"ו לתדש לט"ו לתדש ועקרתיה בתרי

מו א מיי' פ"ח מהל' מיסורי ביאה ה"י ועיין במ"מ
סמג לאוין קיג טוש"ע יו"ד סי' קפט סעיף ה ופסי' ז:
מז ב מיי' פכ"ו מה' הל' לב סמג לאוין קכו טוש"ע אה"ע סי' ט סעיף ג:
מח ג מיי' שם פ"ח הל' ז סמג שם:
ד [טוש"ע יו"ד סי' קפט סעיף י"ן]:
מט ה ו מיי' שם הל"ז והל"ח טוש"ע יו"ד סי' קפט סעי' ב:
נ ז טוש"ע שם סעיף י"ד:

תום' הרא"ש (המשך)

זימני לראות בדילוג עקרה ליה דנהי דלא הויא ט"ו בכלל לקבוע ווסת לדילוג להוי בכלל לעקור ווסת הראשון שהיה בלא דילוג: **תיובתא** דשמואל. אומר ר"ח דהוה מצי למימר הא מני רבי היא אלא דבלאו הכי משני ליה שפיר בתדא זימנא תיישא אפילו לבעלה ואין נראה לומר דלטהרות דוקא קאמר מדלא פי' התלמוד: ה"ג רש"י הגיע יום עשרים ולא ראתה יום שלשים ונאסר יום עשרים ושלשים ולא ראתה הותר יום כשעשתה שלש פעמים כסדר הזה כגון שראתה ט"ו בניסן וי"ו בתייר וי"ז בסיון וכן לתתה ט"ו בתמוז וי"ו ואע"ג דלא ראתה ג' פעמים ביום כ' לא נעקר יום כ' כיון דלא ראתה יום ל' כמו שהתחילה כבר שני פעמים דאם אשה מדלגת ווסת אתד או שנים או אפי' ג' ואינה רואה בנתים לזמן אתר וחזרת לראות בזמן ווסתה לא נעקר הווסת בכך:

סליק פרק האשה

ל) נעקה לע"ל רק המנין מתחיל מנ' מדשים שאתרי כן שראתה בסס יום ט"ו וכו'.